2.

Ütte wana muradi otsi.

Enne wanast olj üits wana naine mütlaw sõnni ojtsenu. Honi-
sõne olli jobe poolelesi tõusi Rui ta wana inimse pilwi näes üles
poole tõstes ja wastsi kõrd poole ütlemä; el inimse üsk warja
ola saia. Ütte Kõrrage näes ta ütte wäsiäst oonasõisk (talwesõisk)
jussewad. Kes Rah nägu näta inimse kuue üsk pageji.
Naine es ole midagi halba arwata wõistenu. Mõtelemi-ta el ta
ies warjok maha jäänü ja ära esänü nu, ja nag naasnu
hõikama, nägu ies lapsenaesi manu Rutsutes: „Pilgi, tilgi,
üde, üde!“ Naise Rutsmisk tähele pandonado jooswu /
oonakene edesi ja naasnu sõlmi nätteweell suurendas
saama, pia aigu wana lapsa suurutsi, ja wastanu naise
uutetemisk päält üige suurest jänuse hälitige nägu tõrele
põhjoki: „Mis te üde üde? Nääd!“ Tul samal sõlmu
pilgal heitenu wälki kõrwast ja wana tennise hällu kõrwasto,
Ta lapsnas alles sõlmü nätäwesk Rõdanu, mõisk sõime
suitsu jäänü maha enne. Kuit ta wõisikes Kuradesi olj.

3.

~~Hüüe naise mitte wägisk päästus.~~

Päält pildimise aka lapsede seal.

1. Kõrulane. (jäänk.)

Kes-tu wõi Rüll allade — Kes Kelmi pihuleisk es tunne.
Minu oiwamise perra inimesk nõuk Riaki Rui Rüllma
maa inemine jo ülläj. — Kes Rah tuba wõil sisale
tuebo saanu; mis rewäkk oma ülesside ilmuge majast.
Nü pia Rui päiss — Kõiksi ülesside ema Rewäjälk
maa ilma wastas argmulisembass naasnu saanu, ja
Rüllma lugne Ratto sõlmetumas ära sulates; wai aigu
kõdu ütelde: Lapse isäs pilwi poole tõtejas, tos-sus
mumk. Nü pia Rui tuul lõuge lämma maisse ja merri
pinult puhuma naasas — omma Rah Rikulesse Rui Rutsutsi
Rülalõje meie maal. Olnu tõsse sõnnetsi Rikulesi Kelnas.
Mõni aruas — el ma tuba seid ilma as jände tulle Jõnage
Jõnasesi. — Ei ütlegi / Tu om jõk neil perisi ära teenetu —
sellega Rah Ruge sõnni. Egas ma sõi oma e[l]õ-sõ[l]ide
ja enäemäjide jutus — mei igo ütsi looma ja Rotuse
saanisest ja elemisest ütelda tüd, nü tuhas ja kõlblas
ei julgu pidäde; el sõõl äigusse maisengi nauesi ole.
Meie — igäpääwäste inemiste Rõrowel ei ole Rikus-
Rikulesse laul — mei tõ meie werdinesne tule — ja Rui
ei tel jobes Rõtt täüs ou Jaanu, sis aras lindas, nuud
nüdagi Rui pajolt: „Pio, pio, pio.“ Otsa wanõte
inemise tüdrad igaõk as ja õk palgis enamb — selle para
el ma enambuna tähele pandu tähtsumuse. Ta
mei igäpääwäste Rõrowe Ruutu, Rui pio, pio,
alewel Jesus Jõnna näe mei! Rui wana Rikulesse
Res-Rapaik — Rõtt tüki Rui loobete-ou; sõõ tule
nüga Kelnu Konagi — sõlmes Rõnjas pallelen mei poole:
„Ou, ou, ou, ou.“ Ei mitte: „Ondi ondi, nuud
ondi.“ — nägu mei apõe nuuc sugu ounu Ruts:
Nü Rauna [illegible] „Onutes“ ec Rui jobe palgis Ou
pääl nudias ou las Renu. Ou Rõtt jo wanal ahnel
Renuili täüs inetu — sõõ ees sane Rui ilma nägimed linde
pa[l]Ku põõles ja pilkes päälesi: „Pai kind! Pui kiad!
pui kind!“ (Kaua palk) Nääd nüüt sõõ — el pääsene
Kelnu Rüllõll ou. Selle pera Rekta nõ nei häb enede ou
ja tuuletagi ei tunne, ütlese wana inemise — jääs tenad
Rah tu edimene Rõtu täüs Rah wõimuelges. Ta Rüüdsed
Kuse ära. Selles inemalgsen aruamisen ou meie as
ajalisti Realitedmeeste mõte ja Rah wanuse inemiste
aruamise uelis . . . Pio aigu wanuse uelis; wana rahwas
tüü ras ütelde — mei peresk ta ära pääs Rüüdma.